

EU:s TAXONOMI

En underlagsrapport till Energiföretagen

INNEHÅLL

Bakgrund	2
Övergripande effekter	3
Effekterna på energisektorn	5
Taxonomins övriga effekt genom andra lagstiftningar	9

BAKGRUND

EU-kommissionen har i slutet av november publicerat två delegerade akter till EU:s taxonomiförordning för en hållbar finanssektor, som antogs i maj 2020. De delegerade akterna ger tekniska definitioner och referenspunkter för olika sektors hållbarhetsnivåer, inom två respektive målområden: motverkandet av klimatförändring och byggandet av resiliens gentemot klimatförändringens effekter. De två delegerade akterna är de första två målområden som får definitioner och referenspunkter för att kunna bedömas utifrån taxonomin. Totalt innefattar taxonomin sex målområden, varav delegerade akter för de resterande fyra områdena skall publiceras innan utgången av 2021. Totalt kommer taxonomin innefatta referensmål och punkter för områdena:

- Motverkande av klimatförändringar
- Byggandet av resiliens gentemot effekten av klimatförändringar
- Hållbart användande och skydd av vatten och marina resurser
- Omställning till cirkulär ekonomi
- Utsläppsminskning och kontroll
- Skydd och återställning av biodiversitet och ekosystem.

Taxonomiförordningen syftar till att skapa en EU-gemensam bedömningsgrund för hållbarhet och hållbarhetsarbete som skall få sin relevans genom att alla finansiella produkter (B2B såväl som slutkundsprodukter) åläggs redovisa hur stor andel av deras innehåll som är i linje med taxonomireglerna. För att nå effekt samspelar taxonomin med flera andra regelverk, som regelverken om ecodesign och ecolabelling, samt regelverken om hållbarhetsredovisning inom finanssektorn och transparens och hållbarhetsredovisning inom den icke-finansiella sektorn.

Det är värt att nämna att taxonomiförordningen åtföljs av ändringar i MiFIDII-regelverket för finansindustrin, som kommer tvinga alla som säljer och ger råd om en finansiell produkt att fråga köparen/den som tar råd om vilken hållbarhetsprofil man eftersträvar i sina investeringar/sparande. Detta gäller från stora investeringar av exempelvis fonder, eller struktureringen av större bolagsfinansiering, till en finansiell aktörs råd om pensionssparande till en enskild kund. Eftersom opinionsundersökningar visar på att EU:s befolkning under senare år generellt sett rankat klimatförändringar som det största hotet och den största politiska utmaningen, finns det anledning att tro att taxonomin kommer vara ett mycket starkt instrument för att styra om finansiella flöden i hållbar riktning under kommande decennium och med tyngdpunkt redan från dess första år i implementering.

Det är dock lika viktigt att konstatera att taxonomin inte i sig är bindande annat än till att redovisningen måste ske och informationen samlas och bedömas utifrån de tekniska kriterier som sammanställts i de delegerade akterna. Det finns inga krav på hållbarhetsnivåer som företag måste uppnå i denna lagstiftning, eller på hur gröna finansiella produkter och upplägg måste vara. Det finns därmed heller inga sanktioner kopplade till hur grön någon aktör eller produkt är, samt om finansiella produkter, inklusive lån ges till företag och aktiviteter som inte är i linje med taxonomins standard. Det finns heller inget som utesluter att parallella miljöklassificeringar används och redovisas vid sidan av EU:s taxonomi, om ett medlemsland vill gå längre eller ta en något annan väg mot hållbarhet än den som de facto definieras i taxonomiförordningens delegerade akter.

Genom att taxonomin dock erbjuder en EU-vid standardisering av vad som skall räknas som hållbart och uttryckligen kommit till för att motverka s.k. *greenwashing*, är det dock troligt att den kommer få stort genomslag och att nationella varianter kan få det svårt att motivera och nå acceptans för avsteg från standarden, specifikt gentemot internationella kapitalflöden. Undantaget kan vara om alternativa standarder mycket tydligt sträcker sig längre i hållbarhets- och klimatanpassningskrav än taxonomins standard. Det är dock viktigt att notera kopplingen mellan taxonomin och diskussionen om EU:s nya klimatlag, som väntas stipulera kraftigt skärpta utsläppsminskningmål om minst 55% från 1990 till 2030 och som kan komma att antas senare i december 2020. Den pekar mot att man vill röra sig i en riktning med mer tvingande tillämpning av taxonomin och allteftersom komplettera den transparens kring hållbarhetsnivåer för företag och finansiella produkter som kommer finnas med minimigränser och nivåer. Skarpa sådana förslag har dock ännu ej formulerats, men givet de stora samhällsvida omställningar som behöver ske till 2030 är en utveckling i den riktningen tänkbar och taxonomins standarder och redovisningskrav kommer då utgöra referensen.

Det finns idag konkreta planer och förslag på att utsträcka taxonomi-standarderna till andra lagstiftningar och regelverk. Europeiska Investmentbanken (EIB) är föreslagen att fylla rollen av "klimatbank" för finansieringen av EU:s omställning och dess lånekriterier är föreslagna att förändras i linje med taxonomin. Detsamma är troligt inom kommande år för EU Horizon-programmet, för forsknings- och utvecklingsstöd. Det finns också planer på att bringa EU:s statsstödsregler i linje med definitionerna av hållbarhet inom taxonomin, vilket styrker varför kärnkraften helt lyftes ut ur expertgruppernas arbete med hållbarhetsdefinitioner i de delegerade akterna av EU-kommissionen och kommer behandlas separat vid ett senare tillfälle, då diskussionerna i expertgruppen enligt läckta uppgifter har tenderat i kärnkraftskritisk riktning.

ÖVERGRIPANDE EFFEKTER

Taxonomiförordningen är menad att utgöra ett referensverk för vad som kan räknas som hållbart och gynnsamt för klimatomställningen. Samtidigt som förordningen sätter standarder är dess fokus att gynna och möjliggöra omställningen, d.v.s. rörelsen mot uppfyllande av standarder är det viktiga. Investeringar som görs för att bättre uppfylla hållbarhets- och resilienskriterier räknas därför som gröna, utöver existerande grönklassad verksamhet eller infrastruktur. Inom resiliensområdet är just investeringar i ökad resiliens, snarare än existerande kapacitet, huvudfokus. Detta eftersom det är svårt att definiera tillräcklig resiliens vis-a-vis hot som stammar ur pågående klimatförändringar.

Som nämnt ovan, kommer taxonomin att ge en transparens kring hur stor andel av ett större företags capex och opex som är i linje med taxonomins standard, vilket därmed kommer möjliggöra för finansiella aktörer att redovisa på sina produkter hur stor del av deras tillgångar, lånestock etc. som är i linje med taxonomin. I slutändan innebär detta att finansiella institut också kommer kunna redovisa hur väl de är i linje med taxonomin, genom att räkna samman hur stor andel av tillgångarna de förvaltar som är i linje med taxonomins definition av hållbarhet och investeringar som gynnar hållbarhet.

Företag kommer alltså enligt de standarder som tagits fram i de två första delegerade akterna redovisa dels hur hållbar deras verksamhet och tillgångar är, dels om deras produkter bidrar till att möjliggöra (*enable*) omställningen. Förutom att en sektor eller aktivitet klassas som hållbar

eller möjliggörande av ökad hållbarhet kan en sektor dessutom klassas som en övergångs-/omställningssektor (*transitional*). En sådan sektor skall kunna spela en roll under omställningen, genom att möjliggöra minskandet av GHG-utsläpp, även om den inte klassas som slutgiltigt hållbar. Den måste då åläggas tekniska standarder och utsläppsregler som mäts och uppdateras efter bäst-möjliga-principen under den tid den klassas som omställningssektor, men skall allteftersom mista sin omställningsklassificering och bli en icke-hållbar sektor allteftersom dess hjälp i omställningen inte längre anses behövas.

Förväntade övergripande effekter av taxonomiförordningen kan sammanfattas som:

- Taxonomiförordningen har tillkommit för att styra kapitalflöden i EU mot hållbarhet och på så vis snabba på klimatomställningen. I olika opinionsmätningar har det visat sig att EU:s befolkning är benägen att klassa klimatet som det största enskilda hotet mot EU och dess medlemsstater och andelen av befolkningen som anser klimathotet vara en av de mest tidskritiska utmaningar som påverkar den enskilde under kommande år är ofta så hög som inom spannet 60-75%. Därför kan man utgå ifrån att när varje finansiell produkt och institution åläggs redovisa i vilken grad man är i linje med taxonomins hållbarhetskriterier, så kommer grönare produkter och institut ha en konkurrensfördel.
- Även om det är svårt att kvantifiera, har uppskattningen att upp emot 50% av kapital under förvaltning kommer leva upp till ESG-regler (Environmental, Social and Governance), av vilka taxonomins regler blir fundamentala i EU, runt 2025 gjorts av PwC. Runt 77% av tillfrågade institutionella investerare planerade enligt studien att sluta köpa produkter som inte är klassade enligt ESG-krav redan 2022. Dock planerade endast 14% av institutionella investerare att sluta emittera produkter utan efterlevd ESG-klassning samma år, vilket snarare understryker osäkerheten i resonemangen. Klart står dock att ett starkt skifte är på väg och kommer ha två huvudsakliga effekter på finansmarknaden för icke-finansiella företag: förändrad tillgång, samt prissättning på kapital.
- Långgivare kommer röra sig mot att öka andelen av sin lånestock som går till gröna företag och gröna projekt. Det kommer öka konkurrensen om låntagare som har höga gröna värden utifrån sin capex och opex och minska konkurrensen om företag som har en lägre värdering utifrån taxomin och som därmed "drar ned" långgivarens genomsnittliga gröna värdering på både lånestocken och för aktören som helhet. Mer och mer pengar kommer med andra ord jaga gröna värden på marknaden, medan lån och investeringar i icke-gröna företag och verksamheter kommer betraktas som en potentiell och om några år troligtvis även reell belastning.
- Banker och finansinstitut kommer i allt högre grad få tillgång till kapital från centralbanker med grön öronmärkning, vilket dessutom på sikt kommer minska tillgången på kapital för företag och verksamheter som inte är i linje med taxomin.
- Mer direkt, kommer fonder och PE-bolag att minska och omvika sina tillgångar i linje med taxomin, vilket innebär att sektorer och företag som inte i en högre utsträckning kan röra sig alltmer i linje med taxomin kommer se allt fler investerare passera dem förbi. För börsnoterade bolag kan detta bli synligt som en kursrabatt, då de blir nedviktade i portföljer av institutionella investerare. För alla bolag med låg taxonomi-ranking kommer antalet investerare och långgivare minska och en rabatt- eller premie de facto växa fram på finansiella produkter riktade till dem.

- Hur hög den premien blir är idag omöjligt att kvantifiera, enligt flera finansinstitut ELS Analysis talat med. Detta inte minst då låneräntor fluktuerar beroende på ett antal makroekonomiska faktorer, samt det lånesökande företaget kreditvärdering. Det är dock inte omöjligt att förvänta sig uppgångar i kapitalkostnaden om 3-5%.
- En del av de högre kapitalkostnaderna utgörs också av att tillgångar som inte anses vara i linje med taxonomin kommer falla något i värde efter att de facto ha belagts med en viss värderingsrabatt. Hur stor rabatten blir är dock direkt knutet till tillgångens intjäningsförmåga, vilket gör även detta till en mycket individuell uppskattning från tillgång till tillgång, samt rådande marknadsläge. Redan existerande lån som skall omförhandlas kan därmed visa sig dyrare inte bara för att färre långivare konkurrerar om kunden, men därför att värderingen på de underliggande tillgångarna som belånas fundamentalt skiftat nedåt.
- Slutligen samverkar både portfölj- och lånekostnadsfaktorerna i att göra tillgången på kapital något mer oförutsägbar och potentiellt något mer ansträngd. Långivare och investerare kan i vissa lägen välja att inte alls vilja ta i en lågt taxonomirankad investering eller finansiering, då den just då skulle slå mer mot deras egna taxonomiranking än annars. Även detta är en svåruppskattad effekt, men kan inte helt bortses ifrån. Dock är det dels troligt att vissa nya finansaktörer kommer träda fram, likt på andra marknader som mer etablerade finansinstitut behövt eller velat träda tillbaka från (ex. vis osäkrade privatlån, sms-lån).
- I relation till ovanstående punkt finns det en säkerhetspolitisk dimension, i synnerhet till energiindustrin, där sektorer och tillgångar som inte klassas i linje med taxonomin fortfarande kan fylla samhällsviktiga funktioner. En effekt av ovan resonemang skulle kunna vara en ökad exponering till långivare från jurisdiktioner med mer politiskt styrda låne- eller investeringsstrategier av svenska företag inom samhällsviktiga områden som el, drivmedel och kraft/värmeproduktion.

EFFEKTER PÅ ENERGISEKTORN

Energisektorn träffas på några specifika sätt av taxonomiförordningen och dess två nu föreslagna delegerade akter. De hållbarhetsstandarder som föreslås i de delegerade akterna klumpas ihop efter olika tekniker och vilka rå- eller insatsvaror de använder, samt vad de producerar. Utgångspunkten är att vara teknikneutral och titta enbart på utsläppsnivåer och tillämpa "Do No Significant Harm"-kriteriet (DNSH). Det gör att vissa undersektorer inom energisektorn klarar sig mycket bra, som exempelvis rent förnybara sektorer som vindkraft och solkraft, samt batterilösningar. Det går nog att ställa sig visa frågor kring huruvida tillämpningen av livcykelperspektivet på utsläpp för dessa två energitekniker verkligen gjorts, men det förändrar knappast deras position i relation till övriga tekniker som listas i de delegerade akterna.

Kraftöverföring, samt även gasöverföring som skulle kunna ställas om till biogas- eller vätgasöverföring klassas som förnybara tekniker som möjliggör omställningen. Skrivelserna om vätgas och energilagring öppnar exempelvis upp för en framtida marknad för dessa tjänster även på systemnivå, då de klassas som gröna och möjliggörande av omställningen, med vissa undantag kring pumpvattenlager. Det som står ut som problematiskt ur ett svenskt perspektiv, är hur de

delegerade akterna hanterar bioenergi, biodrivmedel, vattenkraft, samt osäkerheten kring kärnkraft.

Vattenkraft

- Vattenkraften definieras som en grön sektor, som bidrar till motverkandet av klimatförändringen. Dock beläggs vattenkraften med en lång lista specifika krav. Dessa krav kretsar företrädesvis kring ekologiska värden och att alla relevanta och bästa möjliga tekniker skall tillämpas för att möjliggöra att vattendraget i sin helhet har så orörd karaktär som möjligt. Formuleringar som

”all technically feasible and ecologically relevant mitigation measures have been implemented to reduce adverse impacts on water as well as on protected habitats and species directly dependent on water”¹,

samt

”ensure conditions as close as possible to undisturbed continuity in the specific water body the plant relates to, including state-of-the-art and fully functional fish passes and turbines preventing fish kill, measures to ensure minimum ecological flow and sediment flow, adaptation of the operation of the plan”²

är emblematiska. Effekterna på ekosystemen skall dessutom bedömas kumulativt och bedömas av tredje part.

- Den jämförelsevis långa och specifika kravlistan skapar en långsiktig osäkerhet och en rörlig målbild, där vattenkraftsägare ständigt kommer stå under moderniseringspress och riskera möta en omvänd bevisbörda för att kring varje enskild ny teknik behöva demonstrera varför den möjligen inte är tekniskt rimlig (”technically feasible”) eller ekologiskt relevant (”ecologically relevant”), samt huruvida det skydd man byggt in faktiskt är så nära som möjligt (”ensure conditions as close as possible”) till hur vattendragets ekologi skulle varit vid orört tillstånd. Det är en situation som är både kostnadsdrivande och svåröverskådlig på kort-såväl som lång sikt.
- Detta behöver dock sättas i perspektiv av att samma text ålägger nationella tillsynsmyndighet(er) och nationell lagstiftning en mycket stark roll i att definiera de tekniska och ekologiska kriterierna som skall vara acceptabla och att det görs periodvisa omprövningar av hur dessa kriterier efterlevs. Det innebär att en stark nationell politisk uppbackning av sektorn, som fortplantar sig till tillsynsmyndigheter genom en stadig statlig (eller lagbaserad) styrning, skulle kunna motverka en hel del av den osäkerhet som dessa kriterier i taxonomin genererar för vattenkraften. Dock går det inte att bortse ifrån att den osäkerheten och den brist på framförhållning som dessa skrivningar resulterar i endast förflyttas till politisk risk, om än på huvudsakligen nationell nivå.
- Det går heller inte att utesluta att vattenkraften, med hänvisning till taxonomin, utmanas av ändlösa rättsprocesser, särskilt om skrivningar i taxonomin, eller praxis på annat håll i Europa skärps och kommer att divergera med svenska regelverk.

¹ Annex 1, s.105

² Annex 1, s.106

Bioenergi

- Bioenergi, samt biodrivmedel (nedan) står ut som de största förlorarna på taxonomiförordningen i det svenska energisystemet, så som det nu är föreslaget. All bioenergibaserad produktion av el, värme eller kombinerad produktion av kraft/värme klassas som övergångsteknik (*transitional*) och skall därmed fasas ut vid ett senare datum.
- Tanken att klassa vissa tekniker och sektorer som övergångs-, eller omställningstekniker är för att lättare kunna påbörja deras utfasning vid ett senare skede när omställningen kommit tillräckligt långt, men innan dess kunna uppmuntra dessa tekniker som ett steg på vägen. Effekten kommer dock vara den motsatta. Investeringar i dessa sektorer kommer ses som mycket mer riskabla och kortsiktiga och även om det inte finns en gul färg i färgskalan mellan grönt och brunt, så kommer framförallt långsiktig finansiering bli fördyrad och komplex.
- Detta kommer märkas främst inom projektfinansiering och långa finansieringslösningar, där ovissheten kring sektorns klassificering så snart som efter 2025 kommer anses utgöra ett påtagligt hot. Det är i vår bedömning inte ett extremt antagande att antalet potentiella lånegivare kommer tunnas ut relativt snart efter taxonomins införande, framförallt bland etablerade stora unions-inhemska finansiella aktörer. Detta kommer vara kostnadsdrivande för kraft/värmebolag i Sverige under kommande år och kanske styra in sektorn mer mot kortsiktiga lån, med viss ökad instabilitet som följd, eller mot mindre finansiella institutioner med hemvist utanför EU - med de säkerhetspolitiska risker som flaggats för ovan som en möjlig följd för samhällsviktig verksamhet.
- Givet den snabba förskjutningen i EU:s pågående klimatdebatt och lagstiftningsarbete mot allt högre ambition och snabbare omställning kommer dessutom andra typer av finansiering också alltmer att påverkas, framförallt som taxonomin allteftersom kommer att utgöra referensverk även för andra delar av EU:s lagstiftning och regelverk. Som beskrivs närmare nedan kommer statsstödsregler, EIB:s utlåning och annan finansiering från EU:s budget program och fonder med stor trolighet under kommande år synkroniseras med taxonomin, vilket kommer påverka biobränsle drivena anläggningars kapitalanskaffningskostnader och möjligheter till långsiktig investeringsfinansiering negativt.
- Detta kan öppna möjligheter för kapitalstarka ägare att via SPV:s (*special purpose vehicles*) investera i kraft/värme produktion och nät och hålla detta ägande isolerat från andra fonder och företag, men förändrar i grunden denna sektors ekonomiska förutsättningar så länge man inte söker investeringar som omställer den från bioenergi mot annan förnybar råvara.
- Skrivningarna kring kraft/värme produktion, samt ren el- eller värme produktion från bioenergi, innehåller även de många villkor kring användning av "*best available technology*" för utsläppsminimering och miljöpåverkan, samt krav på att den använda bioenergin skall uppfylla omfattande krav. Detta kommer precis som för vattenkraften också vara kostnadsdrivande, även om många av dessa regler sannolikt ändå hade skärpts under kommande decennium givet den alltmer accelererande klimatomställningen.
- Skrivningarna om bioenergi och bioråvaror i taxonomins delegerade akter hänvisar till EU:s Förnybartdirektiv (RED II), artikel 29. Relevanta delar av denna skall omförhandlas innan 2025 och resultera i ny lagstiftning från 2026, vilket givet att denna sektor redan utpekats som tillfällig ytterligare förkortar den investeringshorisont som stora delar av finansmarknaden kommer ge den.

- Taxonomins resonemang om bioenergi (och biodrivmedel) bottnar i mångt och mycket i dess fokus på hållbart skogs- och jordbruk. Skrivningarna drar därför mycket från EU målsättning om biologiskt mångfald och LULUCF-reglerna och äger prioritet vid ekologisk konservering, som att ge exempelvis återställandet av våtmarker ett ekonomiskt värde. Det är med detta i minne tydligt att även om referenser finns till RED II, så framstår användning av exempelvis skogsråvara (inklusive restprodukter) som mycket nedvärderat i jämförelse.

Biodrivmedel

- Situationen för biodrivmedelsindustrin speglar i stort den för bioenergi, med det ytterligare tillägget att biodrivmedel för transporter, som också utpekats som en övergångsteknologi, påverkas starkt av de ambitiösa elektrifieringsmål som ställs upp för transportsektorn och en genomgående negativ inställning för alla typer av förbränningsmotor. Vidare skrivs det speciellt att inga grödor som även kan ingå i mat- och foderförsörjningen får ingå i drivmedelsproduktionen för transporter och kvalificera sig för taxomin.
- Givet den korta tid som återstår till omförhandlingen av de delar av artikel 29 i RED II som har med gröde- och skogsbaserade biodrivmedel att göra är det svårt att inte se en mycket stor påverkan på inte minst långsiktig projektfinansiering för ny biodrivmedelsproduktion i Sverige. Stora anläggningar som planeras kan under andra halvan av detta decennium förvandlas från gröna till bruna och därmed en ryktesmässig belastning för inblandade lånegivare och investerande fonder. För projekt som idag står i startgropen att börja planeras innebär det att de knappt hinner påbörja produktion innan de riskerar att klassas som verksamhet för utfasning.

Kärnkraft

- Kärnkraft nämns inte i de delegerade akterna utan har lyfts ut av kommissionen för senare, separat, behandling.
- Kärnkraften kommer dock i enlighet med taxonomiförordningen att innefattas som övergångsteknik. I den mån kärnkraften kommer behandlas av kommissionen och delegerade akter för kärnkraft antas, samt i den mån kärnkraften kan komma att uppfylla uppsatta DNSH-krav, kommer den påverkas på liknande sätt som bioenergin med avseende på långsiktighet i investeringsmiljö.

TAXONOMINS ÖVRIGA EFFEKT GENOM ANDRA LAGSTIFTNINGAR

Det har blivit tydligt i utformningen av EU:s kommande nya klimatlag och hela diskussionen kring EU:s Gröna Giv, att taxonomin ämnas utgöra referenspunkt för annan EU-lagstiftnings definitioner av vad som är hållbart och inte.

- Som nämnts ovan är målet även att regler för vilka typer av projekt EIB, samt EU:s projekt och infrastrukturfonder skall få investera i och stödja skall synkroniseras med taxonomin. Tillsammans med att den Europeiska Centralbanken (ECB) skall köpa in mer gröna obligationer (Green Bonds) framöver, som del i sitt program av kvantitativa lättnader (som kan komma att fortsätta en längre period efter pandemins övergång), innebär att ekonomiska aktiviteter i linje med taxonomin kommer få en rejäl skjuts under åren framöver. Det kan under en period, främst när EU:s återhämtningsfond börjar spendera, till och med bli mer kapital som jagar certifierat gröna projekt än utbudet tillåter, inte minst inom energisektorn. Samhällsviktig verksamhet som stora delar av Sveriges kraft/värmeproduktion riskerar att gå miste om denna utveckling, samtidigt som de obalanser som kommit till ytan inom det svenska elsystemet under senaste år riskerar att ytterligare spås på.
- Detta lyfter frågan kring hur mycket mer vindkraften och solkraften som kommer kunna byggas ut i Sverige samtidigt som mindre, eller finansiellt högt exponerade, vattenkraft och kraft/värmeproducenter minskar sina investeringar och kanske till och med lägger ned viss produktionskapacitet.
- Taxonomins uttalade mål är att styra om kapitalflöden och generera en stark impuls till finansiella aktörer att vikta ned icke-gröna innehav, vikta upp gröna innehav och vikta om mellan sektorer. I ett system som likt det svenska redan sett stora investeringsflöden in i intermittent produktionskapacitet trots dramatiska prisfall kan effekten bli att insatser som ämnar korrigera balansen försvåras.
- Det är dock viktigt att notera att systemtjänster och kraftöverföring generellt definieras som gröna verksamheter som möjliggör omställningen. Det gäller dock knappast mer akuta kapaciteter som gasgeneratorer för systemåterstart och även back-up generatorer vid samhällsviktig verksamhet. I och med att Sverige har betydligt mindre statligt finansierad försörjningstrygghet än de flesta andra EU-länder i elsystemet, såväl som utanför det, så finns det potentiellt problematiska försörjningstrygghetseffekter som riskerar förstärkas genom taxonomiförordningen.
- Andra aspekter är att exempelvis målet om biologiskt mångfald och dess utformning speglas mycket i taxonomins föreslagna delegerade akter. Detta kommer troligtvis ha mycket stor påverkan på skogsindustrin och därmed även på tillförseln av bioråvara, även om vissa skrivningar kring just bioenergi skulle ändras i de delegerade akterna i för Sverige mer favoriserande riktning. Dessutom kan utbyggnaden av vind- och solkraft potentiellt sett försvåras genom detta, då tillgången på mycket obefolkad mark hittills varit en av svensk vindenergis stora konkurrensfördelar.

- Att taxonomin alltmer kommer genomsyra EU-lagstiftning och utgöra basen och referensverket för vad som är hållbara verksamheter och sektorer innebär att de sektorer som nu framstår som missgynnade, eller som har fått en övergångsstämpel och därmed ett bäst-före datum, kommer se detta replikeras på lagområde efter lagområde. Att det kommer ha en fundamental inverkan på företagsvärderingar i förlängningen är logiskt, om än mycket svårt att uppskatta värdet på. Effekten av taxonomin är dock att styra om finansiella flöden, vilket innebär att den på lång sikt kommer skapa olika parallella investeringsklimat, även alltså ur regulatoriska perspektiv.
- Diskussioner kring viktiga framtidsstrategier som EU:s vätgasstrategi är avslöjande och visar på att inte bara icke-gröna aktiviteter exkluderas, utan även att övergångsaktiviteter inte bereds plats. Det stora undantaget är naturgasen, som är av så fundamental betydelse för omställningen på kontinenten att den tillåtits få en central roll som möjliggörare och övergångsindustri. Detta på grund av grundmurat politiskt stöd från de stora naturgasländernas regeringar, manifesterat i nationell lagstiftning.
- Detta visar också på möjligheter för Sverige, där både vattenkraft, men också kraft/värmeproduktion på bioenergi-bas är mycket viktigt och svårt att ersätta utan att äventyra omställningen. Stark politisk uppbackning, genom lagstiftning, skulle kunna motverka en del av de negativa utfallen i taxonomin (kanske de flesta i vattenkraftens fall), även om den bioberoende kraft- och värmeproduktionens stämpling som övergångssektor utgör ett fundamentalt problem som skulle behövs åtgärdas på EU-nivå.
- Biodrivmedlens långsiktiga vara hänger också mycket på stämpeln som övergångsteknologi, särskilt givet utmaningen som Sverige har på mycket lång sikt i att elektrifiera avlägsna transporter på glesbygden, som dessutom ofta genomgår långa perioder av mycket låga temperaturer.
- Taxonomins fundamentala position som referensverk för hållbarhet i hela den framtida EU-lagstiftningen och förvaltningen riskerar dessutom att ha en tillbakahållande funktion på innovation. Nya tekniker kommer behöva "inkluderas på listan", något som kommer favorisera stora företag med utvecklade lobbyorganisationer i Bryssel och det kommer vara särskilt komplicerat att få med eventuella genombrott inom övergångstekniker som skulle kunna förlänga deras klimatberättigande. För stora företag är detta dock en möjlighet att mer aktivt köpa in nya tekniker i ett tidigt skede och själva försöka kommersialisera dem givet sina större resurser, samtidigt som man bygger acceptans för dem inom taxonomisystemet.